

טוראי מוגילינצקי יוסף

0439188

בן חנה ואברהם

נולד ב- ט"ז בניסן תשי"א 18.4.1941

התגייס לצה"ל במאי 1959

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפצע בפעולת תאופיק

ונפטר ב- י"ח תשרי תשס"ב 5.10.2001

יוסף מוגליניצקי,

יוסי נולד ב- 18 באפריל 1941 בפולין עם פרוץ מלחמת העולם השנייה.
המשפחה ברחה לרוסיה מאימת הנאצים ורק בתום המלחמה - חזרו
לפולין.

בשנת 1957 עלה לארץ - היה נער פעלתני, שובב, אוהב חיי חברה
ולטייל.

במאי 1959 התגייס לחטיבת "גולני" ובינואר 1961 - השתתף בפעולת
התגמול על מוצב תאופיק, שליד תל קציר.
בדרך חזרה עלה הקומנדקר הצבאי על מוקש ויוסי נפצע קשה ונפגע
בעמוד השדרה.

הוא הועבר לביה"ח פוריה לטיפולים ראשוניים ואח"כ לביה"ח תל השומר
לטיפולים אשר נמשכו כשנה.

באותה עת עוד קיווה לחזור וללכת, כפי שסיפר: "אני לא ידעתי שאני
פצוע קשה, הרופאים לא אמרו לי במפורש מה מצבי, אלא שעלי לחכות
ולקוות שהמצב ישתפר".

בהתחלה לקח את המצב בקלות יחסית, לא נכנס לייאוש ולמשבר נפשי
ועסק בהתמודדות היומיומית.

במהלך השיקום פגש עוד נכי צה"ל צעירים כמוהו שהתקשו להסתגל
למצבם, אך השוות ביהו עוודה אותם, והפכה אותם לחברי נפש.
בתום שנת הטיפולים והשיקום עבר למעון לנכי צה"ל, יחד עם נכים נוספים
למד להסתגל למציאות ולהיות עצמאי ככל האפשר.

במעון קיבל רישיון נהיגה, השלים תעודת בגרות ויצר יחסים יפים עם
הנכים גרי המעון ותושבי השכונה הצעירה.

בשנת 1973 הכיר את לילי אשתו ולאחר כמה חודשים נישאן והקימו
משפחה.

בשנים האחרונות חיו במושג רם-און.

בתאריך י"ח בתשרי תשס"ב, 5.10.2001, נפטר יוסי כתוצאה מסיבוכים
מהפציעה.

"יהי זכרו ברוך"

לאחר מבצע קדש החלה ירידה משמעותית בפעולות החבלה והטרור של מדינות ערב. גם פעולות ההסתננות הצטמצמו והגבולות שקטו, אם כי לזמן קצר. בתקופה זו עברו על החטיבה שינויים רחבי היקף. בשנת 1958 נתמנה אלעד פלד כמפקד החטיבה ובליבו בשלה החלטה חד משמעית: לא תימצא מרצה בנכונותה של החטיבה לבצע כל פעולה-בכל עת, בכל מקום ובכל קצב שיידרש.

כל תשומת הלב הופנתה עתה להשגת מטרה זו: סיורים תכופים ומעמיקים להכרת הגבולות והאויבים, אימונים יעודים ומכוונים, ביום ובלילה, בכל צורות הקרב ובכל האפשרויות והגוונים שניתן היה לחזותם, רמת כוונות גבוהה ביותר ויכולת לכנס את יחידות החטיבה מכל קצוות הארץ, בכל עת ובמהירות מקסימלית. לימוד יסודי של דרכי ביצוע ולקחים מפעולות קודמות, עד שהפכו לנחלת כל רמות הפיקוד והחיילים. כל תקרית גבול שימשה הזדמנות לאמן את מפקדים וחיילים ומקור ללימוד מקצועי, פיתוח יחסי אמון בין חיילים ומפקדים ונדבך בבניית רצון הלחימה.

היחידות "הודבקו" ברוחו של המפקד, וההחלטה להיות ראשוניים לביצוע הייתה לנכס אישי של כל לוחם בחטיבה. החיילים ביצעו תרגילים רבים תחת אש חיה, ועברו אימונים מיוחדים ומשולבים כמו הטסה ונחיתה, חציית נהרות, טיפוס על צוקים ופשיטות ארוכות טווח. תשומת לב מיוחדת הופנתה גם לפרטים שוליים, לכאורה, כמו פעולות הסבה בבסיס קליטה ומיון, הקמת פינות זיכרון ועריכת טקסי זיכרון לנפלי גולני, וכן טיפוח והסברת מורשת החטיבה.

בסוף 1959 החל להתחמם הגבול עם סוריה. כשנודע על תוכניתה של ישראל להקים את המוביל הארצי, הקימו מדינות ערב כל זעקה. הליגה הערבית התכנסה למושב חירום, וסוריה הזדרזה להאשים את ישראל בכוונה לגנוב את מי הירדן.

אלא שלא מדינה כסוריה תסתפק בהטחת האשמות בלבד. בחודש דצמבר גבר מספר תקריות האש בגבול הצפוני, שמטרתן העיקריות הייתה לשבש את עיבוד האדמות הישראליות בשטחים המפורזים. התקריות היו יזומות בידי הסורים ותגובות צה"ל, באש ארטילריה ומקלעים, לא הייתה בהן כדי להרתיע את הסורים.

ב-31 בינואר 1960 הודיע רדיו דמשק, כי כוחות צבא סוריה חדרו לאזור המפורז שבין סוריה וישראל, במטרה ילהגן על האזרחים הסורים. ממשלת ישראל נתכנסה כדי לדון כיצד לנהוג. אותו עת, נעה שריונית ירוקה בקרבת הכפר הסורי תאופיק, החולש על תל קציר. השריונית התקרבה עד כדי 400 מטרים לקבוצה של כעשרים פלאחים סורים, שחרשו, בעזרת סוסים ושוורים, חלקות של קיבוץ תל קיבוץ הסמוך. מפקד השריונית, ראובן, קרא לעבר הפלאחים: "רוח מן הון" (הסתלקו מכאן). בתגובה נשכבו הפלאחים בתעלה שנחפרה מראש ופתחו באש צפופה ומרוכזת לעבר השריונות הישראלית. כך הוסר המסווה: הפלאחים היו חיילים סדירים בצבא הסורי. בתקרית אחרת שאירעה באותו יום פתחה קבוצת חיילים סורים באש לעבר חיילי צה"ל. חייל אחד נהרג. בעוד הסורים מחליטים להפגין את האזור במרגמות 120 מ"מ, החליטה הממשלה להגיב בפעולה צבאית ישירה. עתה הוחלט לבצע את התוכנית שנתגבשה עוד קודם לכן, ולהרוס את הכפר תאופיק התחתונה, שתושביו נטשוהו, ואשר שימש את החיילים הסורים, במסווה של פלאחים, בשעות היום.

הפיקוד התלבט רבות בשאלה: מי יבצע את הפעולה. כוח צנחנים שהה באזור וניתן היה להטיל עליו את המשימה. אולם בסופו של דבר הוחלט: "גולני". החלטה זו הבליטה את האמון בכושרה של החטיבה.

אימונים בשנות ה-60

דוגמא לקומנדקד אשר ממנו נפצע יוסף ז"ל

הקרב בו השתתף יוסף ז"ל

פעולת תאופיק

הכפר תאופיק התחתון נמצא במישור בקעת תל-קציר, למרגלות הרכס העולה ומטפס אל הרמה הסורית. הכפר בנוי משני חלקים עיקריים, כשבתוכו מספר תעלות קשר וכשתי כיתות של חיילים סוריים. בגובה של כ-120 מטר מעליו, נמצא כפר האח שלו תאופיק העליון: כפר מבוצר, ובו כוחות אויב וכלי נשק אוטומטיים רבים.

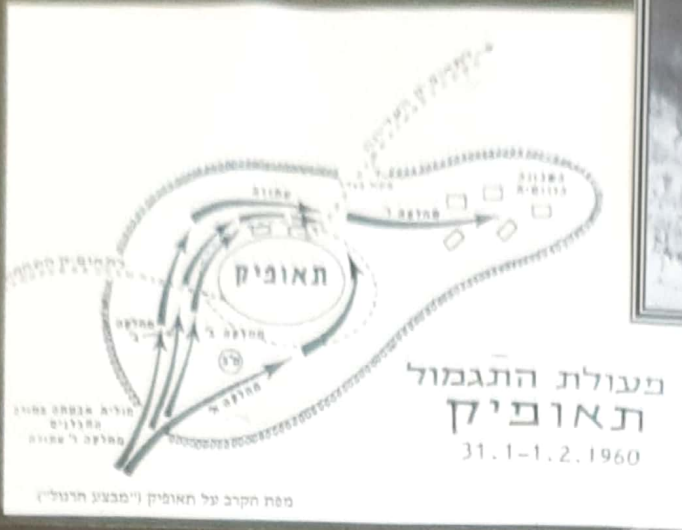
על הרכס, מצפון ומדרום לתאופיק, ממוקמים מס' מוצבים סוריים חפורים ומבוצרים, ובהם עמדות קבועות לכלי נשק ארוכי טווח, אשר שלטים באישם על מרבית שטחה של הבקעה ומגיעים עד לקיבוצים תל-קציר והאון. למעלה, על הרמה, נמצאים כוחות ארטילריה סוריים מסוגים שונים ובעלי טווחים שונים, וזרקורים גדולים, המוצבים על קו הרכס, מאירים את השטח באור חזק כשגוברת המתיחות בגבול.

מפקד החטיבה חשש מהתערבות כוחות סוריים הנמצאים בסביבה - אם באש ואם ע"י תגבורת. לכן נקבעו בתוכנית מספר כוחות, אשר תפקידם היה לאבטח את אזור הפעולה, או לשמש בסיסי אש יציבים ומדויקים כנגד בסיסי האש הידועים של האויב. ואולם היעד המרכזי, ובו כוח האויב הגדול ביותר, היה הכפר. כיבוש יעד זה הוטל על הכוח המעולה בחטיבה - פלוגת קורס המ"כים. בפעולה זו השתתפו כוחות מכל יחידות החטיבה, כשהמפקדה יושבת במוצב חוסן.

30 בינואר 1960. 11:20 בלילה. טורים טורים יצאו אנשי "גולני" אל עבר היעד. אחריהם נע טור הזחל"מים; שנשא את מטעני הנפץ שנועדו "להרים" את בתי הכפר תאופיק. לאחר כשעה של הליכה רגלית, כעשרים דקות לפני חצות, היה הכפר בידי כוח הפריצה. הבתים נסרקו בזה אחר זה ונמצאו ריקים. באחדים מהם נמצאו פיתות טריות, קומקומים מהבילים, ושמיכות, שחום גוף עוד נותר בהן. הכפר נכבש בלא קרב.

אלא שלא הכול התנהל על מי מנוחות, עוד לפני הפריצה לכפר נתקל אחד מכוחות החסימה בעמדה סורית מוסוות היטב. הסורים פתחו באש על כוח המשנה, וממכת האש נהרגו שניים מחיילינו. כמה אחרים נפצעו. מפקד הכוח הורה מיד לבצע איגוף, ואחת היחידות החלה לדהור במעלה המדרון. בהסתערות רימונים בחוליות, חוסלה העמדה. נמצאו בפנים שלוש גוויות של חיילים סוריים. כל השאר נמלטו בינתיים, כשהם נוטשים את העמדה על הנשק והציוד שבה. העמדה נכבשה אומנם, אך חילופי היריות גרמו לסורים להבחין בנכחותם של חיילי "גולני" בשטח. אש תותחים, מרגמות ומקלעים החלה נורית לעבר כוחותינו, גם לעבר הכוח שהיה בתאופיק התחתון.

האש הכבדה, ובמיוחד הארטילריה, מנעו מן הסורים לשמוע את רעשי הזחל"מים של הטור המשוריין, שעשה דרכו אל יעדו. הטור נע מוסתר, בערוץ ואדי, עד שהגיע לשטח מישורי, שהיה מרוחק כדי קילומטר אחד מהכפר. מפקד הכוח (הסמח"ט) ידע, שנגד פגזי התאורה אין מה לעשות, אך הזרקור רב העוצמה שהאיר לכיוונו ממוצב תאופיק העליון, לא מצא חן בעניו. "זווית אחד, כאן זווית שתיים. אודה לך מאוד אם תואיל לכבות עבורי את הזרקור" - אמר לתוך מיקרופון מכשיר הקשר. בתוך דקות ספורות "כובה" הזרקור באש הטנקים. "זווית אחד כאן זווית שתיים. מודה לך בשם כולם..." עתה נכנסו הזחל"מים לשטח החשוף. מפקד הכוח גילה, כי בשל החשכה טעה בניווט וסטה מן התיב המתוכנן. "אורות מלאים!" - פקד, והטור פרץ בדהרה קדימה אל עבר הכפר, כשפנסי הזחל"מים מאירים את הדרך. עד שהבינו הסורים את המתרחש והסיטו את אישם אל כלי הרכב הדוהרים - היו הזחל"מים בתוך הכפר.

החבלנים מיהרו לקפוץ מכלי הרכב ולפרוק את מטעני הנפץ. מסביב נחתו פגזי מרגמה. במהלך טיהור הכפר נהרג אחד החיילים ושלושה אחרים נפצעו. אותה עת התמקמה החסימה הצפונית של לוחמי "הנמר המעופף" במקום המיועד. לפתע נראתה דמות מתקרבת בריצה כשהיא צועקת: "חסן! חסן!" כשגילה הצועק כי במקום חסן ניצב מולו דדה מרמת-יוחנן, ניסה להרים את רובהו את נקטל מיד.

סוגי ביטוח

פקודת "מבצע חרגול" לכיבוש תאופיק

מבצע "חרגול" - פירוט הכוחות ומשימותיהם

סוגי ביטוח

העתק מס'
 5 3
 דף מס' סה"כ דפים

סד	הבח והרכבו	המשימה הכללית	ההלב	הכנויים	שירות הפעולות	ה ק ר ו ח
סד	א	ב	ג	ד	ה	ו
5	כח ה - מה בקפוד סגן דודורי אביר	המשימה חסימה 2	א	חנוקה להערכות והמשימה חסימה		
			ב	בקפודו חוסם		
			ג	בקפודו חוסם	הנתן הוראה כנסר ההכנה לפצוץ לנחון סנק ק"ט נבעו האיטסים	
			ד	נחוק סנק		
6	כח ה - מה סגור ס"ט ו-4 וחלים בקפוד הסתם	הכנה הכפר לפצוץ	א	בקפודו בהערכות		
			ב	בקפודו בהערכות	ינוע לכ"י לפי שקורה	
			ג	הכנה לפצוץ ופצוץ	פיקודה ליגוד תחנת ק"י הר	
			ד	נחוק סנק		
7	כח ה - של בקפוד סגן שפי	סיוע לחבלנים כסבלות	א	חנוקה להערכות		
			ב	היכין התנועה והערכות		
			ג	סיוע להכנה הכפר לפצוץ		
			ד	נחוק סנק		
8	מה סנקים בקפוד הספ"ט	המרת קמדות האויב	א	סיוע להערכות והערכות		
			ב	יס * ד ק		
			ג	הסכך הסיוע		
			ד	הסכך הסיוע		

יוסף נכנס לישראל שחזרה כאשר עשש את הרגל בעסקי
היזלומים בשנת 1983, היות חורגיש אודיות לפרנסת המשפחה.
על אף שנתמך על ידי משרד הביטחון לא עבד יוסף עד לאשפוז
בשנת 1999.

באותן שנים פנה שמחה התלצברג ז"ל, דאן אבי פצועי צה"ל,
בקשה לעזור לו בהסעות לפצועי צה"ל ולמשפחות שכולות
בתאריך ה-7.11.1985 נלווה בתו השניה של יוסף, אסתר, על
שמה של גיסתו.

בספטמבר 1999 אושפו לראשונה בבית-חולים "תל-השומר"
במחלקת שיקום, מחלקה המתמחה בפצועי צה"ל, עקב פצע לחץ
פנימי שהתפרץ החוצה מאוחר יותר. אט אט מצבו הבריאות
התדרדר וזוא נקק לטיפול ארוך טווח בבית-החולים.
לא היזה מנעס מכך, הרופאים המטפלים בנפגעי טראומה הגדירו
מצבו כסיכון מפציעה. יוסף שהה בבית-החולים למרות ייסוריו
הגופניים, גם בתקופה הקשה בחייו שמר על חוש הזמור מפותח.
יוסף נפטר בי"ח תשרי תשס"ב, 2001-10-5.

בשיקום ב' לאחר הפציעה

בשיקום בבית-חולים תל-השומר לאחר הפציעה

זאת לתעודה כי:—

0439188	מובילינצקי	יוסף
מס' אישי	שם משפחה	שם פרטי
6466680	טור	1941
מס' זכות	דרגה	תאריך לידה

פוטר משירות בסחון לאחר שמלא חובתו, מתאריך 6.6.61 עד תאריך _____ בהתאם לחוק שירות בסחון תשי"ט-1959 (נוסח משולב)

פרטים על שירות צבאי	
שרת בשירות חובה	שנים _____ חדשים
שרת בשירות קבע	שנים _____ חדשים
עיסורים אותם וסמלים שאושרו בתקופת השירות	

תאריך הוצאה 1975 יוני 23

חתימה _____
 ק/27436 סרני לויא אגיסה
 (מס' אישי) (דרגה) (שם משפחה ופרטי)

מס' התעודה 517717 (תפריד)

ביום-הולדת 3 של מיטל הבת הגבוהה

בעת שירותו הצבאי

" תמיד הייתה לו את הסובלנות להקטיב ולערוך לי ולבנות בחיי
 המשפחה ואע"כ כמה וכמה לחביבים מאשפחת פצלו עי צרה.
 יוסי היה אצם שקל עם חוש הומור משותף.
 המשפחה הבית והבנות היו קן חם עבורו. עובדה זו נתנה לו
 את הכוח והביטחון להלחם באשבתו האופנית הקשה. ע
 שפאות הכריע אותן. "

בחתונה של יוסי ולייליאן

בחתונה עם שמחה אולצברג

- ער בטר נפנת'י סאני אאס
 אסת כל יאי חיי
 אצק ארשלים עס צר
 וברחוב אקראת חיים חשים -

יזסי עם המאמן לסניס שולחן בבית-החולים

משלחת הספורט בבית-הלוחם בתל-אביב

בינה במשחקי טניס אולימפיים

בחתונה של מיטל הבת הבכורה

כל המשפחה

יוסי עם חבריו פצועי צדל

קטע מעבודה שערכה הבת מיטל

בנושא השפעת מצב בריאותו של

נובח נול חזו חזוהחחו

קטע מעבודה שערכה הבת מיטל:

אני רואה את משפחתי כמשפחה נורמטיבית לחלוטין וכמו בכל משפחה ישנם קשיים. הקושי העיקרי המסתמן בייחוד בתקופה האחרונה היא חלוקת התפקידים. אני חושבת שיש לנו צורך כמשפחה לעשות רגע חושבים ולנסות לראות איך אפשר בכל זאת ליצור חלוקת תפקידים שווה, שתוריד את העול הכבד מאימי.

תהליך כתיבת העבודה היה קשה עבורי הרגשתי שאני משקיעה המון המון אנרגיה, כדי לשאוב את החומר מתוכי. עם זאת תהליך הכתיבה יצר בתוכי תהיות בעניין מה היא משפחתי, לאיזו משפחה נולדתי, איזה קשר יש לי עם כל אחד מבני המשפחה, אילו כוחות פועלים במשפחתי? כל אלה הם רק שאלות הקשורות בזהות האישית המשפחתית שלי שעד עכשיו לא התחבטתי בהם. בנוסף על כך העבודה העמידה בפני מראה המראה הזאת הייתה אצלי באי-שם, אך היא הייתה כתובה לפני שחור על גבי לבן. למרות כל הקשיים, לא היה לי קשה לעמוד בפני המראה, מפני שאני אדם חזק ושורד. המציאות בה גדלתי הביאה אותי להיות שורדת. חלק מההתמודדות שלי בחיים בכלל הוא הכוח שאני שואבת אחרי כל ירידה. מפני שאחרי כל ירידה ישנה עליה קשה יותר. אחרי שאגיע לפסגה, ארד בירידה קשה עוד יותר ואצא ממנה עם כוחות מחוזקים עוד יותר.

אם אצטרך לצייר את ההתמודדות שלי, אצייר רכס הרים, כשכל הר גבוה מקודמו.

מסר נוסף שברצוני להעביר למשפחה הוא, שעליכם לזכור כי מכל ירידה יש עליה גבוה יותר, צמיחה מואצת יותר.

אני חושבת, שעם שובו של אבא הביתה, עלינו כמשפחה להיבנות מחדש. לא לחזור למצב בו היינו קודם, משפחה שהיא כולה אמא, אלא לבנות אישיות משפחתית משופרת, עם האהבה הגדולה וההקשר החזק. אנחנו מאוד קשורים אחד לשני, לכן עלינו להשתמש בזה ככלי לצמיחה ושינוי. אבא יצטרך לקחת על עצמו אחריות, יותר תפקידים בלי לפחד, למרות המגבלה והקשיים. אין בי ספק, שזה יתרום לו ויאיץ את תהליך החלמתו. לסיכום אני רוצה למסור למשפחתי את אהבתי האין סופית אליהם וערכתי על כל מאמציהם הבלתי נלאים להביא אותי עד הלום. ההתמודדות היום יומית היא חלק בלתי נפרד ממי שאני כיום.

באהבה גדולה מיטל.

מכתב לחבר

שלושים יום חלפו, חודש עבר
ועדיין מסרבים אנו לדבר בזמן עבר
על אדם שאהבנו, אדם נהדר
איש קטן, בעל נפש גדולה וחבר כה יקר

יוסף מוגילניצקי היה איש אשכולות
עם עברית עילגת והמון שגיאות
עם חוש הומור מפותח
ומעשי קונדס נבחרים כמעט כמו פרחח

עם אהבת חברים נדירה
והרבה יותר אהבת משפחה
את אשתו ובנותיו העריץ ואהב
ומעולם לא אכזב אף אחד מחבריו

גם בשנתיים האחרונות בהן שכב וכאב
השתדל להקרין כוח וחיוך רחב
יותר מתמיד כאשר נוכח כי עדים אנו לייסוריו
לא שתפנו בעוצמת סבלותיו

ונאמר לך יוסי כי חסרה לנו קרבתך
אך לעולם לא תחדל פה נוכחותך
ונקווה לאמור גם אם כחולמים
כי אתה הראשון בו נרצה לחזות באחרית הימים

מוטי מינקה,
חבר קרוב

יוסי, קשה לי לכתוב עליך בלשון עבר, הזיכרונות רבים
 מאוד ומגוונים.
 לראשונה הכרתיך בשנת 1965, עת הגעת לשיקום בתל-השומר
 בו הייתי מאושפז,
 היה "קליק" בנינו שלא נפסק במשך השנים.
 היית מאוד לבבי וחברותי, אופטימי ושתקן לא קטן.
 על כל שאלה לשלומך ענית במילה אחת במבטא פולני כבד –
 "ברוך השם".
 כמו חבר אמיתי עזרת לכולם.
 לא אשכח את השיחה הרצינית האחרונה במושב רם-און, ממש
 שיחת נפש בה הבעת חשש לגורלן של לילי והבנות, אהבת
 אותן מאוד ודאגת להן מתוך הרגשה פנימית שלא תצא טוב
 ממצבך, דברי העידוד שלי כנראה לא עזרו.
 אני כולי וכת שבע רעייתי נעמוד תמיד ברשות לילי, מיטל
 ואסתי.

אהבנו אותך
 ונמשיך לכבד את זכרך
 רפי כהן.

